

**NICOLE BOYLE RØDTNES
ELLEN HOLMBOE**

FREAKSHOW
DE OVERSAVEDE DAMER

★ ★
Alvilda
★

”Hvordan ved man, det ser sort ud?” Standupperen ser ud over publikum, og da der ikke kommer nogen kvikke bemærkninger, svarer han selv: ”Det gør man, når selv ikke en standupper kan få øje på noget at grine af.”

Hvis Norm havde haft tid til at arbejde på sit næste stand-upshow, ville han have skrevet joken ned. Men tid var ikke noget, han havde meget af, siden det hele var ramlet omkring ørerne på dem i familien van Schabts Rædsels- og Raritetskabinet. Norm blev helt træt bare af at tænke på alle de ulykker, der ikke var kommet alene: Hans nye adoptivbror, som han troede, var hans nye bedste ven, viste sig at være en falsk freak, der havde smidt sine seks snydearme midt under en forestilling og dermed havde fået lukket deres ægte freakshow ned. Hvilket var en katastrofe, fordi de i forvejen havde fået en bøde for dyre- og børnemishandling og havde en kæmpe bøde for utidig omgang med fabeldyr hængende over hovedet. Veterinær- og Vanskabningsdirektoratet havde været efter dem hele sæsonen. Det var faktisk ret

påfaldende, at den nye, skrappe inspektør Liguster havde været på tre uanmeldte besøg på en uge. Og endnu mere påfaldende hvor perfekt inspektørens timing havde været.

Men det værste var, at Norms storesøster Ariel, den smukke havfrue og familiens stolthed, havde forladt dem til fordel for Freak Factor. *Konkurrenten*, der lod hvem som helst optræde, bare de var villige til at få opereret et gevir fast i panden.

”Det er en skandale, et komplot, et bagholdsangreb!” rasede onkel Victor, familiens gale dværgdyrlæge, da de sad omkring morgenmaden.

”Nu ikke så paranoid, Victor,” sagde Norms far, kæmpen Goliat.

”Paranoid?! Jeg er ikke paranoid. Jeg er realist. Og bare fordi man er paranoid, betyder det i øvrigt ikke, at der ikke er nogen efter én,” fnøs Victor og prøvede at puste sig op over for sin enorme tvillingebror. Hvilket lykkedes i imponerende grad, selvom Victor var halvanden meter lavere end Goliat.

”Drenge,” brød Norms mor, Eva, ind. ”Det nytter ikke noget at skændes. Vi er nødt til at holde sammen nu, og vi er nødt til at finde en måde at overleve det her på. Uanset om det er en skandale, et komplot eller et bagholdsangreb.”

”Eller alle tre dele på én gang,” sagde Victor, der sjældent forlod en god diskussion uden at have fået det sidste ord.

”Og det handler ikke kun om økonomien,” tilføjede Eva. ”Vi er nødt til at få Ariel tilbage!”

”At hun overhovedet kunne finde på at rejse ...” Goliats stemme rystede af vrede. ”Vi har gjort alt for hende, og så

gør hun det her!” Ingen i cirkuset havde kunnet undgå at høre Goliats rasende brøl, da han læste Ariels korte afskedsbrev.

Eva lagde en hånd på hans arm for at få ham til at falde ned.

”Hun er bare forvirret. Hvis vi nu kunne komme til at tale med hende ...”

”Jeg vil også gerne have Ariel hjem,” sagde Jan. ”Men først og fremmest skal vi vel finde ud af, hvad vi gør med showet. Vi har forbud mod at optræde, indtil sagen om Oscar er opklaret, og der skal betales lønninger om lidt. Vi er nødt til at gøre noget!”

”Men hvad?” sagde Goliat.

Norm krympede sig. Var det bare ham, eller vendte de alle sammen hovedet i hans retning? Inklusive hans siamesiske tvillingebror, Janus, der vendte begge hoveder mod ham, som om Norm sad inde med løsningen på alle deres problemer.

”Nogen forslag?” supplerede Eva.

”Næh...” Norm sukkede. Der var helt udsolgt af gode idéer, efter at han og Victors forrygende show med indiske guder var faldet til jorden med et brag.

Sammen med Oscars arme.

Samme aften i den anden ende af byen, ovre hos Freak Factor, var aftenens show slut. De mange publikummer talte ivrigt om de spektakulære freaks, de havde set. Enkelte stillede sig i kø hos kattepigens Katja for at høre nærmere om, hvad der skulle til for selv at blive en freak. Freak Factor var nemlig ekspert i at lave freaks. Ekstra arm, ben, horn ... Kun fantasien satte grænserne.

For de fleste var det dog nok at se showet, og de diskuterede ivrigt, hvad der havde været den bedste optræden, eller hvem der var den største freak. Da de forlod freakshowet, var der kun få, der lagde mærke til den unge pige i kørestolen uden for teltet. Og ingen af dem vidste, at hun faktisk var en endnu mere spektakulær freak end dem, de netop havde set i manegen. Pigen hed Ariel van Schabt, og hun var en fuldblods-freak. Under tæppet i kørestolen gemte hun den flotteste havfruehale. Men det var netop halen, der havde fået Ariel til at opsøge Freak Factor. For de skabte ikke kun freaks; de kunne også helbrede dem, og Ariel havde besluttet sig for, at nu skulle det være slut med halen.

Da Katja var færdig med fortælle de interesserede om freakoperationer, og de fleste havde trukket sig, da det gik op for dem, at det krævede en tur under kniven, der ikke var helt smertefri, vendte hun sig mod Ariel.

”Det er Albert, du skal tale med,” sagde hun. ”Ikke at jeg kan forstå, at du vil af med halen.” Hendes egen tynde kattehale slog et slag som for at understrege hendes ord.

Katja viste hende hen til Alberts autocamper. Hun bankede på den skinnende metaldør.

”Albert, der er en, der vil tale med dig.”

”Et øjeblik, så skal jeg være der,” sagde Albert. Han åbnede døren, stadig med den høje hat i hånden, der dækkede hans kugleformede hoved. Han så først på Katja, så sænkede han blikket og fik øje på Ariel.

”Åh,” sagde han og så på tæppet om Ariels hale. ”Katja, jeg troede, jeg havde fortalt dig, at vi ikke kan hjælpe de lamme.”

”Ariel er ikke lam,” sagde Katja.

Ariel tog en dyb indånding og hev tæppet væk, så halen blev synlig.

”Hold da op,” sagde Albert og kom nærmere.

”Kan I fjerne den?” spurgte Ariel og punkterede hans begejstring. ”Katja sagde, at I også kan ... helbrede freaks.”

”Og med fjerne den mener du lave den om til ben?” spurgte Albert, mens en panderynken fortalte hende, at han ligesom Katja ikke bifaldt hendes valg.

Ariel nikkede. Hun tænkte tilbage til, da hun stod i Lucas' mors kjolebutik, hvor kjolen havde skjult hele halen, og hun havde lignet en smuk ung kvinde.

”Måske,” sagde Albert. ”Det må vores læge, Orson, vurdere. Jeg kan ikke love dig, at det bliver ben, du kan bruge.”

”Hvis bare de kan se normale ud,” sagde Ariel.

”Det kan de nok komme til,” sagde Albert. ”Men tal lige med Orson først. Katja, vil du følge Ariel derhen? Så kan vi aftale detaljerne, når vi har hørt hans vurdering.”

”Kom med mig,” sagde Katja og førte Ariel gennem Freak Factors beboelsesområde.

På begge sider af hende stod topmoderne, kridhvide autocampere side om side. Skinnende af krom, udstyret med parabolantenner og tonede ruder og på størrelse med sommerhuse. Det lignede nærmest en parkeringsplads for ufoer og fik Ariels barndomscirkus med de gamle farvestrålende trævogne til at ligne noget, der hørte hjemme hos autoophuggeren.

Katja gik uanfægtet fremad, men for hende var det jo selvfølgelig også bare hjem, kære hjem.

”Det var Orson, der opererede mig,” fortalte hun. ”Han er ...” Hun holdt en lille pause. ”Han er ikke bare verdens bedste plastickirurg. Han er kunstner.”

”Ja?” sagde Ariel, ivrig efter at høre mere.

”Han har givet elefantdrengen hans snabel og dindrengen hans rygskjold. Og det er ikke bare noget, der sidder og stritter. Vi kan faktisk bevæge vores ekstra lemmer, og der er også følelse i dem. Prøv og mærk.”

Hun lagde sin hale i Ariels skød, og Ariel strøg over den.

”Det er simpelthen sådan en fed fornemmelse at blive aet på pelsen. Helt anderledes end hud mod hud. Jeg bliver aldrig træt af det.”

”Det forstår jeg godt,” sagde Ariel og gav halen et sidste klap.

De var nået til enden af autocamper-gaden, og der, lidt for sig selv, lå en camper, der fik alle andre til at ligne lege-tøjsbiler.

”Hold da ...” Ariel manglede ord. Mellem hjulene i doktor Orsons enorme camper var der slået et panel op, så man kunne se ind i ’garagen’, hvor en sølvgrå sportsvogn holdt parkeret.

Katja kunne ikke lade være med at smile ad Ariels benovelse. Hun blinkede til Ariel, da hun gik hen til vognen og bankede på. ”Der er også pejs,” sagde hun. ”Og jacuzzi.”

Der gik et øjeblik, før døren gik op, og Orson stak hovedet ud.

Ariel vidste ikke, hvad hun havde forventet. Men alt andet end det her.

”Ja?” En ung mand iført jeans, hvid T-shirt og baseballkasket stak hovedet ud.

”Undskyld, vi forstyrrer,” sagde Katja. ”Men jeg skulle spørge fra Albert, om du har tid til at kigge lidt på Ariel?”

”Ariel?” Orson trådte nærmere.

”Ariel van Schabt,” sagde Ariel og rakte hånden frem.

”Jamen naturligvis.” Orson smilede og gav hende et fast håndtryk. ”Du behøver vist ikke nærmere introduktion.” Lægen gjorde tegn til Katja, der smilede og nikkede. ”Tillad mig,” sagde han så til Ariel. ”Jeg har en kørestol til gæster i vognen. En noget lettere model end denne her.” Og med et snuptag løftede han hende op af stolen og op ad trappen.

Ariel lagde armene om hans hals og lod sig bære op i vognen. Det indre af camperen levede helt op til det ydre. Det lignede noget fra en Hollywood-film eller Las Vegas. Der var cremefarvet læder og blankpoleret mahognitræ overalt.

”*Here you go,*” sagde Orson og lempede hende over i en lille fiks kørestol, der var let at manøvrere rundt med. Selvom der egentlig var plads nok til hendes egen i den lyse, luftige beboelsesdel af vognen. ”Må jeg byde dig noget?” Han pegede på en Ferrari-rød baressomaskine, der strålede om kap med guldvandhanerne i køkkenet.

”Nej tak.” Ariel kunne næsten ikke få en lyd frem.

”Jeg tror lige, jeg ordinerer dig et glas vand,” sagde Orson med et afvæbnende smil. ”Det lyder, som om du trænger til det.”

”Det ...” begyndte Ariel, men gik så i stå. Hun tog taknemmeligt imod vandet og drak i store slurke.

Orson satte sig foran hende i en blød lædersofa. ”Nå, fortæl mig så, hvorfor du er kommet.”

”Jeg vil gerne ...” Hun bed sig i læben. ”Kan du gøre mig normal?”

Som svar lænede lægen sig frem og fjernede forsigtigt tæppet fra Ariels ben. ”Må jeg?” spurgte han, og Ariel trak op i skørtet, så han kunne se hendes hale.

”*Sirenomelia,*” mumlede han. ”Havfruesyndrom.”

Ariel nikkede. Det vidste hun godt i forvejen. Det var den medicinske betegnelse for det, som hendes forældre kaldte et mirakel. ”Men kan du ...” Hendes stemme forsvandt igen, da han trak skørtet ned. Var han allerede færdig? Var det så let at afgøre? Onkel Victor havde jo sagt, at der var en chance!

Orson fangede hendes blik. ”Det betyder meget for dig, hva’?”

Hun nøjedes med at nikke, så hendes stemme ikke skulle røbe, at hun var tæt på at græde.

”Hør, jeg vil gerne se på dig, men ikke her. Ikke nu. Det kræver MR-scanner og kikkertudstyr, hvis vi skal gøre det ordentligt.”

Ariel rystede på hovedet ad sig selv. Selvfølgelig. Hvor var hun dog dum.

”Nej, du er ikke dum, hvis det er det, du tænker.” Orson smilede varmt. ”Det, jeg kan sige dig nu, uden at undersøge dig, er, at du er en overlever. *Sirenomelia* er uhyre sjældent. En gang imellem går noget galt i starten af graviditeten, og fostrets benknopper deler sig ikke i to. Det betyder intet, så længe fostret er i sit rette element, urhavet, men havfruebørn overlever sjældent fødslen. Men når de gør, sådan som dig, så gemmer der sig to ben inde i halen, med knogler og knæ og det hele. Og jeg kan love dig så meget, at hvis nogen kan forvandle dig til en normal kvinde med to ben, så er det mig.”

Ariel kæmpede med tårerne, men netop som hun skulle til at sige tak, fangede noget hendes blik. Ud af øjenkrogen så hun noget, der på ingen måde hørte hjemme i superstjernevognen, noget levende. Et halvkvalt skrig undslap hendes læber, da en giftgrøn øgle bevægede sig langsomt hen over sofaryggen.

Orson lo hjerteligt. ”Åh, kommer du der, Kamma?” Han rakte ud, satte dyret på sin hånd og strøg kærligt kamæleonen over ryggen. Den slog straks sin lange hale omkring hans finger. Lægen rakte hånden frem mod Ariel.

”Undskyld,” sagde Ariel og rørte forsigtigt ved den tørre, skællede krop. ”Den er virkelig flot. Jeg blev bare forskrækket.”

”Det skal du skam ikke undskylde. Kamæleonen er et

sørgeligt misforstået dyr. Alle tror, det tager farve efter sine omgivelser. At det er et fejlt og lusket dyr, der prøver på at skjule sit sande jeg. Men det forholder sig stik modsat. Kamæleonen er det ærligste dyr i verden. Den bærer sine følelser udenpå. Kamma her er grøn til hverdag, gul, når hun er vred, og rød, når hun er elskovssyg.”

Kamæleonen drejede sit ene kuglerunde, udstående øje mod Ariel og det andet mod Orson, som om den fulgte med i samtalen.

”Og nu må du have mig undskyldt. Det er tid til at give Kamma hendes daglige styrtebad. Ellers tørrer hendes hud bare ud.”

”Selvfølgelig,” sagde Ariel. ”Hvornår kan vi lave resten af undersøgelserne?”

”Jeg skal nok få dig presset ind så hurtigt som muligt.”